

Völgyek meséje

Földünket hegy-völgyek, síkságok, patakok-folyók, óceánok és egyéb képződmények tagolják változatossá. Minden természeti jelenség mesél világunkról, sőt egy fának, akár rovarnak is története van. Most a völgyek meséjét hoztuk nektek!

Ezekben a hatalmas “árkokban” sok információ maradt fenn évszázadokról,

évezredekről, évmilliókról. Igazán ez nem is mese, hanem tudomány. Akkor hol lakik a mese ezekben a völgyekben? Bizony a barlangokban, a fáknban, növényekben, állatokban. Ám csak az hallja őket, aki fogékony rájuk, és meglátja egy kimosott gyökérben egy sárkány fejét, vagy növényhatározás közben elgondolkodik a nép által adott beszédes neveken.

A Burok-völgyben pedig a Bakony boszorkánya lakott. Volt téli és nyári szállása is. Az téli egy nagyobbacska barlang volt, a nyári kicsi, de mélyen a völgyben, ahol sokkal hűvösebb volt, mint a hegyen. A többi üreget használta raktárnak és nem bosszankodott, ha egy élelmes mókus megdézsmálta a betakarított, aszalt finomságokat. Borbála, akit ezen a néven ismertek az emberek, jól tudta a növények ártó-gyógyító hatását. Tudta mit kell tenni, ha elesik valaki az alig járható erdei ösvényen és lehorzsolja magát, vagy zúzódása keletkezik. Tudta mit kell itatni azzal, akinek a toroka fáj, nem tud aludni, vagy enni. S hogy, miért gondolták boszorkánynak? Egyedül élt, s így nem tudott mással beszélgetni, mint a körülötte lévő világgal, a virággal, bogárral, fával. Gyűjtögetés közben elhagyta száját bizony egy-két sokatmondó név: csontfa, koporsóvirág, vérehullófű, kígyónyelvűfű, vérontó pimpó, ördögűzőfű, misegyertya, szentgyörgysaláta. No, aki ezeket hallotta, és nem tudta, hogy a kígyónyelvűfű a lándzsás útifüvet takarja, bizony gondolhatott e szavak hallatán bármit az öregasszonyról. De a környéken jól ismerték a nénit, szerették, mert tudását a beteg emberek megsegítésére fordította. S hálásak voltak neki, mert bizony orvoshoz ritkán és költséggel jutott el az ember. Ő volt tehát Borbála, a Burok-völgy boszorkánya.

Öreg Gaja pedig a Gaja-völgy vajákosa, mindent tudó táltosa volt. Segített az üldözötteknek elbújni a szurdokban. Ismerte a porladó kövek közt kanyargó biztonságos utakat. Megélt az erdő kincseiből, elcserélte a gyűjtött gombát friss kenyérre, ha épp ahhoz volt kedve. Bevitte a faluba a hecsedlit, s lekvárt főztek belőle, vagy épp pogácsát sütöttek lisztjéből. Gaját nagyon irigyelték az emberek, hisz látszólag nem csinált semmit. S ez így is volt jó! Élt a természettel, feleslegesen nem vette el annak hozadékait. Nem harácsol, nem akar meggazdagodni. Bizony szegényen, is halt meg egy őszi eleji napon, fenn egy patak fölé magasodó sziklán. Ott szunnyadt el örök álmára, mélyen barázdált arcán mosollyal.

Még az is lehetséges, hogy Borbála és Gaja ismerték egymást. Legalábbis a mese kedvéért higgyük így. S közös gyűjtőútjaikon képzelődve hajtsuk álomra fejünket!